

Lá Trúc Đào Bên Hàng Xóm

Ngày thứ ba hình như chưa qua? Em cứ giận, thời gian không nhúc nhích! Em còn giận, chuyện xưa nay có thiệt (Có ai đeo vàng giả bao giờ?).

Ai sống đời mà không có ước mơ? Một trăm năm mươi người Việt Nam qua Đài Loan trốn mất! Vé máy bay mua để hành hương cúng Phật, mới xuống Tàu, tìm cách lách đi Tây...

Thế giới, con người, đây đó, đó đây, ngày nào cũng là ngày ác mộng! Ai sinh ra chẳng mong được sống, sống thế nào, không buồn bã mới nên?

Ngày thứ ba em vẫn đắp mền. Em giận hờn anh như người ta giận hờn ai đó! Hồi mới bắt đầu yêu, em dặn hoài cho anh phải nhớ: nếu thấy em buồn thì hôn em ở đâu?

Trên mắt em, trên trán, trên đầu...trên bàn tay em để đâu anh thấy...Ba ngày rồi thời gian không động đậy, anh mua vé tàu đi nhé Đài Loan?

Anh mua vé tàu bay, anh bỏ Quê Hương, anh bỏ em cho em buồn hoành tráng, anh sợ nghe tiếng hò reo sang sảng, anh sợ nhìn bức xúc chảy thành hơi...

Em tưởng em duy nhất một người / biết lấy giận để làm vui...cá biệt? Anh hiểu mà: em là cô học trò ưu việt, thì sợ gì ai không giận, không làm nư!

Em ơi em, anh ngó những cánh cò, chúng bay bay tìm một nơi yên ả...Em giận anh tới ngày thứ ba, thật lạ...Vuốt ve hoài không vỗ cánh bao la...

Ngày thứ ba, ngày thứ ba đi qua...Cánh đồng quạnh hiu. Chiều tà. Trăng mọc. Hình như có cơn mưa đang khóc, góc hiên nhà không có trăng sao...

Anh nhớ em, anh ngó lá trúc đào bên hàng xóm rưng, bay qua anh, hàng xóm...Ngày thứ ba dù là ngày hết, muộn; ngày thứ tư anh mong muốn thấy em cười!

Trần Vấn Lệ